

Interview in katern Metropool van De Telegraaf naar aanleiding van terugkeer als scheidsrechter op de velden

De onvoorspelbaarheid van MAURICE DE HOND

Hij is de man van de opiniepeilingen. Maurice de Hond. Wat bijna niemand (meer) weet is dat de Amsterdammer ruim twintig jaar geleden een coming-man was in het betaald voetbal als scheidsrechter. Een conflict over zijn beoordeling maakte in 1981 een einde aan wat een mooie scheidsrechterscarrière had kunnen worden.

Dit jaar maakte hij echter na lange tijd zijn comeback en fluit hij tegenwoordig wedstrijden in de vierde klasse van het amateurvoetbal. Wedstrijden als van RKAVIC en VVA/Spartaan. Metropool Sport peilde dit keer zijn opinie. Over heden en verleden.

Het verleden dat begint in 1981.

Nadat een rapporteur van de KNVB De Hond voor de tweede keer een ‘vier’ geeft, eist de ‘gebeten hond’ een onafhankelijk onderzoek. „Rapporteurs waren anoniem, maar ik herkende deze rapporteur op basis van een aantal negatieve kwalificaties over mij. En ik ben, zeker als scheidsrechter, allergisch voor vooringenomenheid. Het enige wat ik wilde was dat er door de commissie vastgesteld werd of er in dit geval al dan niet sprake was van vooringenomenheid. Niets meer en niets minder”

Zijn verzoek werd bot afgewezen en de commissie dreigde hem niet meer aan te stellen als hij zijn beschuldigingen niet introk. „En dan ben ik zo iemand voor wie principes zwaarder wegen.” Een week later keept De Hond alweer bij de amateurs van AFC.

„Dat was destijds natuurlijk een zware beslissing”, kijkt De Hond ruim twintig jaar later in zijn huis in Amsterdam-Buitenveldert terug. „Maar nu zou ik weer dezelfde keuze hebben gemaakt. Ik had het idee dat de scheidsrechterscommissie de baas wilde spelen. Niet zozeer over de al gevestigde namen in het scheidsrechterskorps, maar over diegene die er aan zaten te komen.” De Hond floot sinds 1979 in het betaalde voetbal.

Een van de nieuwe bazen van de KNVB, Arie van Eyden (inmiddels algemeen directeur bij Ajax), benaderde vijf jaar geleden Maurice de Hond met de vraag of deze voorzitter wilde worden van de zojuist in het leven geroepen ‘beroepscommissie rapportage betaald voetbal’. „Waarom niet? Als die commissie er toen al was geweest, was mijn klacht wel serieus behandeld.”

Het balletje kwam daarmee langzaam weer aan het rollen. De Hond keept nog steeds in de veteranen bij AFC (soms zelfs met een van zijn zonen: „Hij valt als het nodig is in”), maar op een gegeven moment begon het toch weer te kriebelen om te gaan fluiten. En dus maakte de inmiddels 56-jarige dit seizoen zijn rentree als scheidsrechter in de vierde klasse van het amateurvoetbal.

Onder zijn niveau? „Voetbal is voetbal. Het gaat mij in de eerste plaats om het plezier wat ik zelf daaraan beleef. En dat is nog steeds heel groot. Te vaak zie scheidsrechters die niet uitstralen dat ze dat wat ze doen leuk vinden. ”

De Hond is in zijn manier van fluiten dezelfde als twintig jaar geleden. Streng doch rechtvaardig. „Je moet duidelijk je grenzen aangeven. Tot hier en niet verder. Nog nooit heeft iemand mij in het veld een klootzak genoemd bijvoorbeeld. Dat accepteer ik niet. Nog steeds niet.”

Hij laat zich niet voor gek verslijten, laat de speler de bal nog tien meter verder terug naar achteren neerleggen als die probeert te ‘smokkelen’. „Wie niet horen wil...” Zo was De Hond vroeger al. „In een oefenwedstrijd van AZ dat in 1981 landskampioen was geworden tegen een regioteam legde Hugo Hovenkamp op de middenhelft de bal achter mijn rug om 10 meter naar voren om de vrije trap te kunnen nemen. Ik liet hem daarop 20 meter terug gaan, waarop Hovenkamp om mij uit te dagen de bal helemaal op de achterlijn neerlegde. Hij dacht dat ik daar ook iets van zou zeggen. Nee dus. Ik liet Hovenkamp die vrije trap daar nemen. Hij had er alleen zichzelf mee.”

Het typeert Maurice de Hond. Iemand die niet met zich laat dollen en iemand voor wie principes belangrijk(er) zijn dan wat dan ook. „Ik floot net. Een paar minuten voor tijd moest ik, ergens bij de reserve-teams, een strafschoep geven aan de uit spelende club. De aanvoerder van de thuisclub, die twee meter lang en evenzo breed was, kwam daarop op mij afgelopen. Hij fluisterde mij toe ‘als je die strafschoep niet terugtrekt dan pak je na afloop’. Ik heb de speler uit het veld gestuurd met de opmerking dat hij zich dan maar vast kon voorbereiden. De strafschoep ging er gewoon in. Na afloop zag ik hem voor de kleedruimte staan en vroeg ik mezelf even af ‘of er misschien geen ontsnappingsroute was.’” De Hond is echter geen wegloper. „Ik wijk niet voor chantage.” Hij verwachtte rake klappen, maar kreeg een hand. ‘Sorry scheidsrechter’, zei hij.

Ten opzichte van toen en nu is er volgens De Hond wel wat veranderd. „Ik merk dat de lontjes bij de spelers korter zijn.” En... wat hem mateloos irriteert is dat voetballers de vermoorde onschuld spelen op het moment dat ze een vrije trap tegen krijgen nadat ze zojuist een forse overtreding hebben gemaakt. „Een speler als Jeffrey van As van ADO Den Haag. Die jongen trapt en slaat de hele wedstrijd om zich heen en gaat dan moord en brand roepen als hij een vrije trap tegen krijgt. Onacceptabel.”

De Hond heeft zelf een aantal littekens van het leven opgelopen. Nog niet zo lang geleden werd hij met de dood bedreigd, in elkaar geslagen en zijn auto brandde uit na een aanslag met een molotovcocktail. De Hond kan er een boek over schrijven en deed dat ook. Twee zelfs, al ging dat meer over andere zaken in het leven.

Dit paasweekeinde floot hij twee wedstrijden. United/Davo-DSS, een degradatiewedstrijd in Haarlem, en Nederhorst-Hoogland.

„Ik voel en hoop dat ik nog jaren meekan. Tot mijn zeventigste? Wie weet. Conditioneel zit het nu goed.” Het fluitje waarop De Hond blaast is nog dezelfde als twintig jaar geleden. „Het was even zoeken, maar ik heb hem weer gevonden.” Hij blaast. „Een menselijk geluid komt er uit, vind je ook niet? Soms heb je van die fluitjes die hoge geluiden voortbrengen. Dat vind ik een fluit voor een politieman die het verkeer regelt.”

Hij blijft, zegt-ie zelf, niet meer zoals vroeger hangen in een valse noot. „Daarmee bedoel ik dat je als je denkt dat je een fout gemaakt hebt, toch het vermogen hebt dat wat je zojuist is overkomen achter je te laten. Kijk naar Idols. Door een stukje onervarenheid blijven die jonge artiesten in de dop soms hangen in een valse noot en die achtervolgt ze dan tijdens het hele lied.”

Valse noten. De opiniepeiler is vooral van mening dat die door de politiek worden voortgebracht. „Frustrerend is dat de politici de boodschap uit de tijd van Pim Fortuyn, nog steeds niet hebben begrepen. Dat er onder de bevolking grote onvrede heerst, die misschien nog wel groter is als voor de dood van Fortuyn, lijken ze niet te willen begrijpen. Er is sprake van een veenbrand. Alleen een nieuwe katalysator ontbreekt nog, maar reken er maar op dat als er straks iemand opstaat in wie het volk vertrouwen heeft, die persoon heel veel stemmen zal krijgen. Peter R. de Vries zou die katalysator kunnen zijn. Maar ook een grote terroristische aanslag.”

„Tijdens mijn laatste peiling blijkt dat 55 procent van de geïnterviewden vindt dat Nederland geen democratie is. Doe daar wat mee als politiek zou ik zeggen.”

Volgens De Hond doen de „politici alleen dat wat met elkaar is afgesproken. Niets meer. Premier Jan Peter Balkenende heeft de mond vol van normen en waarden, maar er is meer waarover het zou moeten gaan. Een debat over normen en waarden kun je snel afdoen, want iedereen weet wel wat die normen en waarden zijn. Het gaat om de handhaving ervan. En daarbij kan je veel leren van wat er op de voetbalvelden gebeurt. Consequent zijn, duidelijk en rechtvaardig, daar draait het om. ”

Twee keer drie kwartier voetbal is voor De Hond nog veel te kort. „Nadat ik een wedstrijd heb gefloten, voel ik mij zo fit dat ik er nog wel een helft aan vast zou kunnen plakken.” Uit de hand gelopen wedstrijden heeft hij dit seizoen nog niet meegemaakt. „Ik hoor en lees daar wel over, maar mij is het tot op heden niet overkomen. Ik zeg ook altijd ‘er gebeurt zoveel als je jezelf laat gebeuren.’ Bovendien De Hond kan ook best van zich afbijten als het nodig is.